

[Lasse Budtz]

nok rigtigt, at der er en vis ændring i forholdet til palæstinenserne, og det skyldes flere ting. Det har bl. a. givet sig udtryk i en større forståelse for, at palæstinenserne naturligvis ligesom et hvilket som helst andet folk bør have selvbestemmelsesret. Det skyldes efter min mening også, at Israel har ført en bosættelsespolitik i de besatte områder, som man ikke kan godtage i det lange løb.

Til sidst vil jeg komme med et svar til hr. Arne Melchior, hvis jeg ellers kan finde rundt i mine papirer. Hr. Arne Melchior stillede mig et spørgsmål om et brev, som er tilsendt amerikanske politikere fra en gruppe af europæiske politikere. Det er sikkert rigtigt, at sådan et brev er tilsendt. Det er i så fald kommet fra en række europæiske politikere, der deltager i et samarbejde, som hedder Den euro-arabiske interparlamentariske Association, hvor jeg er medlem, og hvor alle kan være medlemmer, hvis man har lyst og er parlamentariker. Denne organisation er lavet for at fastholde en europæisk-arabisk dialog, som navnet siger. Jeg tror, det er vigtigt, at man ikke isolerer araberne. I denne kreds møder vi ofte også repræsentanter for palæstinenserne, det palæstinensiske nationalråd, men også af og til PLO-folk. Her har en gruppe politikere altså udarbejdet et brev, og jeg har hørt om dette brev. Jeg har desværre aldrig læst det. Jeg har sagt, da de spurgte mig, om jeg ville være medunderskriver, at det kunne jeg dårligt svare på, før jeg havde set det. Jeg har ikke set dette brev. Jeg har følgelig heller ikke skrevet under på det. Men det kan da godt være, at der står noget i det, jeg er enig i. Det kan jeg bare ikke udtale mig om, da jeg ikke kender brevet.

Det mest interessante ved denne udveksling er måske, at alt dette har jeg for længst fortalt hr. Arne Melchior. Hr. Arne Melchior spurgte mig om disse ting i går, og han fik alle svarene, nøjagtig som jeg giver dem her. Han vil åbenbart gerne have, at jeg gentager det fra folketingets talerstol. Det er der nok en hensigt med. Men herved er svaret givet.

Til sidst er der de to dagsordensforslag. Det af hr. Arentoft fremsatte må socialdemokratiet naturligvis afvise. Ikke kun fordi man kan læse en del af rapporten i aviserne, men fordi vi simpelt hen er imod den metode, som anvises i dette forslag om motiveret dagsorden fra hr. Arentoft.

Dagsordensforslaget, som er fremsat af hr. Ib Christensen, må vi også afvise af den simple grund, at vi alle ved, at Danmark kan føre den udenrigspolitik, Danmark selv ønsker at føre; det er ikke De europæiske Fællesskaber, der fører vores udenrigspolitik. Vi fører kun udenrigspolitik sammen med de andre medlemmer af De europæiske Fællesskaber i de tilfælde, hvor vi er enige, og hvor vores interesser falder sammen. Jeg synes kun, det er godt, at vores interesser meget ofte falder sammen.

Som konklusion skal jeg på vegne af partiet venstre, det konservative folkeparti, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og socialdemokratiet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget henviser til den den 28. februar 1980 vedtagne dagsorden, hvori folketinget fordømmer Sovjets invasion i Afghanistan og bekræfter Danmarks tilhørsforhold til NATO med organisationens dobbelte formål: at fremme sikkerhed og afspænding, tager tinget udenrigsministerens redegørelse til efterretning og går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Jeg må for en ordens skyld sige, at vi har en god regel i dette hus om, at man ikke inddrager helt private samtaler i forhandlingerne fra talerstolen. Det plejer der at være enighed om, og det står alle parter sig normalt meget godt ved.

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Christophersen (V):

Jeg synes, det er vældig fornuftigt, at hr. Lasse Budtz ikke vil grave grøfter, men derfor kan man jo godt falde i dem, der allerede er i forvejen, og det synes jeg hr. Lasse Budtz gjorde, for det, jeg sagde vedrørende det ændrede strategiske billede, vedrører forstærkningsproblematikken. Det har ikke noget at gøre med de amerikanske soldater, der i dag befinder sig i Europa. Jeg ved godt, at der ikke er en halv million, der er en del mindre, men det ændrer jo ikke ved, at i en alvorlig international krisesituation kan den hidtidige europæiske forstærkningsproblematik blive